

Η ΕΛΛΗΝΟΠΥΛΑ



ΠΟΛΥΞΩ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Β'

ΥΠΟ ΔΡΟΣ ΣΚΕΥΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

Το θλιβερόν άγγελμα του τόσο άπροσδοκίτου θανάτου του βασιλέως Γληπολέμου ένεσκηψαν εις το μικρόν της 'Ρόδου Βασίλειον ώς φοβερός κεραυνός, έν μέση 'θερινή μεσημβρία. Κατάπληκτοι πάντες και πεφοβισμένοι και βαθύτατα τεθλιμμένοι ποικιλοτρόπως έσχολίαζον την άνηκουστον συμφοράν και το φοβερόν δυστύχημα εις τε την Λίνδον και την Κάμειρον και την 'Ιάλυσον, τας τρεις σπουδαίας της ένδόξου ταύτης νήσου πόλεις, έκ του άριθμού των όποιων και Τρίπολις έκαλείτο τότε ή έκτοτε Ιστορική αύτη νήσος. 'Αλλά και εις άπάσας τας περίξ της 'Ρόδου μικρότερας νήσους, την Χάλκην, την 'Αλιμιάν, την Κάρπαθον, την Κάσον και την Έναντι ταύτης Μικρασιατικήν άκτήν της Καρίας, όπου έξετείνετο τότε το μικρόν ναυτικόν Ιστορικόν αύτης Κράτος με άληθή κατάπλη.



ΚΑΛΥΜΝΟΣ. Κόρη κλώθουσα

('Από την συλλογήν Δρος Σκεύου Ζερβού.)

Ειν και ειλικρινή λύπην και θλίψιν—και σχετικήν άπόγνωσιν ήκούσθη ο θάνατος του Γληπολέμου, όστις—ήγάπα ειλικρινώς τον λαόν, έβοήθη και ύπεστήριζεν αυτόν ποικιλοτρόπως και δι' έργων έδεικνυεν, ότι ένδιεφέρετο προσωπικώς και διακαώς έπεθόμεν την εύημερίαν και εύτυχίαν αυτού.

'Ενεκα τούτου αί έργασίαι τότε διεκόπησαν; αι

συκοινωνία άνεστάλησαν, το έμπόριον έπαυσε, πάσα κίνησις ένεκρώθη και ο λαός του μικρού Βασιλείου κατελήθη από μίαν γενικήν λύπην, από μίαν έκδηλον θλίψιν, από έν καθολικόν δέος, διά το μέλλον και την τύχην έαυτού και του Κράτους του.

Η Πολυξώ, πληγείσα βαθύτατα εις πάν ό,τι προσφιλέσ και πολύτιμον ειχεν εις τον κόσμον, προσβληθείσα θανασίμως εις πάν ό,τι Ιερόν και όσιον και άγιον ειχεν, αυτόν τον πολυαγαπημένον της σύζυγον, τον περίφημον και ήρωϊκόν Βασιλέα και πατέρα των τέκνων της και του λαού της πατέρα, κατέπεσεν άμέσως, ώς κεραυνόπληκτος. Και κλαίουσα, όλοφυρομένη, θρηνούσα και όδυρομένη διά την συμφοράν, ήσθένησε σοβαρώς.

Κλειστή εις το μικρόν της 'Ανάκτορον και κλιήρης, υπέφερε τους πόνους, τας θλίψεις και την δυστυχίαν, την φοβεράν συμφοράν και την τραγωδίαν του φόνου της κεφαλής του Κράτους, της κορυφής του Βασιλείου, του πρώτου έμπνευστού και έξαιρέτου ρυθμιστού της ζωής, της συντηρήσως και της προόδου του λαού των όλων αυτού νήσων.

Ο χρόνος όμως είναι ο άριστος Ιατρός και το θαυμάσιον ειδικόν φάρμακον των τοιούτων τραυμάτων του πνεύματος, της ψυχής και αύτης της καρδιάς, όσονδήποτε βάθεα και φοβερά, όσονδήποτε σοβαρά και έπώδυνα και έν είναι ταύτα.

Και ή Πολυξώ, συνελθούσα βαθμιαίως και άντικρύσσασα την δυστυχίαν του λαού της, την συμφοράν και την άθλιότητα του πλήθους, ανέλαβεν εις τας λεπτάς χείρας της την όλην έξουσίαν και διακυβέρνησιν της χώρας της. Και απέδειξε τότε ή Πολυξώ δι' έργων θετικών και άναμφισβητήτων πρώτην αύτη, ότι ο γυναικεϊος έγκέφαλος δύναται, να βασιλεύση και να διευθύνη Κράτη άριστα, άπιστεύτως καλά και άδοκίτως έπιτυχώς.

Προσκαλέσσασα τους άριστείς και προκρίτους του όλου Βασιλείου της και άκούσσασα ψυχραίμως και ύπομονητικώς τας γνώμας, τας σκέψεις και συμβουλές αυτών, αλλά και τα σχέδια, τους τρόπους, τας μεθόδους και τα πολιτικά τούτων προγράμματα, προέβη ταχέως εις την άναδιοργάνωσιν του Κράτους, μετά μακράν και ώριμον σκέψιν έκάστου ζητήματος.

Και ή έπιτυχία αύτης υπήρξε τόσο και τοιαύτη, ώστε ή πρόοδος και ή άνθησις και ή άκμή, ήτις έσημειώθη κατά την διακυβέρνησιν αύτης είναι έξαιρετικώς σημαντική, ένδιαφέρουσα άκόμη και σημερον όχι μόνον την Τέχνην, αλλά και αύτην την 'Επιστήμην και τα Γράμματα, ως θα ίδωμεν εις το προσεχές, καιτοι παρήλθον έκτοτε υπέρ τας τρεις όλας χιλιάδας συναπτά έτη.

Η «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ» ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΡΟΥΜΑΝ

Η 'Εθνική 'Ενωσις 'Ελληνίδων ή «'Ελληνοπούλα» εύθύς ώς έλαβε γνώσιν του Ιστορικού διαγγέλματος του Προέδρου τρούμαν απέστειλε το κατωτέρω τηλεγράφημα.

«'Εξοχώτατον Κύριον Τρούμαν

'Εκ βάθους των καρδιών των νεαρών 'Ελληνίδων αποτελουσών το σωματεϊον «'Ελληνοπούλα» μία φωνή εύγνωμοσύνης έξέρχεται προς την 'Υμετέραν 'Υψηλήν Προσωπικότητα και την Μεγάλην 'Αμερικανικήν Δημοκρατίαν διά την γενναίαν άρωγήν προς την δεινοπαθήσασαν Πατρίδαμ μας κατόπιν των συμφορών τας όποιās υπέστημεν κατά την αντίστασιν ήν και το σωματεϊον μας προέβαλλε έναντίον των σκληροτήτων και άπανθρωπιών του έχθρου.

Διά την 'Εθνικήν 'Ενωσιν 'Ελληνίδων «'Ελληνοπούλα» Η Πρόεδρος Η 'Αντιπρόεδρος Η Γραμματεΐς Ε. Κ. ΣΠΥΡΙΔΗ Μ. Μάρδη ΤΖ. ΚΑΤΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Βαρβάρας Θεοδωροπούλου—Λιβαδά: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΟΥ
'Ελένης Σιφναίου : ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΜΕΡΟΝΥΧΤΑ 1941—1944

Του κ. ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ

Δύο έκλεκται και πολύ γνωσταί άντιπρόσωποι του έθνικόφρονος γυναικεϊου κόσμου μας έχρισαν ώραϊα πνευματικά των δημιουργήματα έφέτος:

Η κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου-Λιβαδά και ή κ. 'Ελένη Σιφναίου (Νταϊζη).

Η κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου Λιβαδά—σύζυγος άριστου διανοουμένου και άδελφή του Μεγάλου Συγγραφέως Νικολάου Λιβαδά που τον έσκότωσαν οι έχθροι του γένους Ιταλοί διά την πατριωτικήν του δράσιν κατά την Μαύρην Δουλειάν...—μας έδωσε εις τόν μον έξόχου πολυτελείας την Ιστορίαν μιας ζωής, την Ιστορίαν μιας άθανάτου ζωής, άφιερωμένης όλης εις την ύπηρεσίαν της κοινωνίας, εις την διακονίαν της πατρίδος:

Μας έδωσε την βιογραφίαν του Μεγάλου 'Εθνικού Εϋεργέτου Κωνσταντίνου Σισμάνογλου, Ιδρυτού του «Σισμάνογλειου 'Ινστιτούτου» και άλλων αγαθοεργών και εύαγών Ιδρυμάτων. Η συγγραφεύς δεν δοκιμάζει για πρώτη φορά τας δυνάμεις της εις το δύσκολον είδος της «Ιστορικής μονογραφίας» ή «μυθιστορηματοποιημένης ζωής» (βιομανσέ), είδος, που άνέδειξε το Λούτβιχ και το Μωρούα. Είχομεν ήδη από τη συναρπαστική πέννα της κ. Λιβαδά την «'Αγγελική Πάλλη Βαρβολομαίη», την όποιαν έβράβευσε η 'Ακαδημία μας και ή συγγραφεύς έχει έτοιμα ήδη προς έκδοσιν άλλα Ιστορήματα, που θα την τοποθετήσουν άναμφίβολα στην κορυφήν της πυραμίδος των Ιστορικών μονογράφων.

Ο «Κωνσταντίνος Σισμάνογλου» διαβάζεται μ' άπληστο ένδιαφέρον, κυριολεκτικώς «ρουφιέται». Έχει ό,τι άπαιτεί ο σύγχρονος άναγνώστης, από τα βιβλία αυτού του είδους: άφήγησιν εύχάριστον, διαύγειαν σκέψεως και ίδίως άπόλυτον άντικειμενικήν αλήθειαν. Η συγγραφεύς κατέχει σε μεγάλο βαθμό το αξιοζήλευτο προσόν να ζωντανεύη το σύνολο με τη λεπτομέρεια και να καθιστά προσιτό και στόν άνίδεο άναγνώστη ένα θέμα, που σ' άλλα χέρια θα κινδύνευε να γίνη άπρόσιτο. Η κ. Λιβαδά μας γοητεύει με το ύφος της και ή φράσις της είναι έξαιρετικά δουλευμένη, συχνά λαξεία. Τελειώνοντας κανείς την άνάγνωσιν αυτού του όλοζώντανου, του Παμώδους έργου, τιμώ βαθύτατα τον Κωνσταντίνον Σισμάνογλου και έκτιμώ βαθύτατα το συγγραφέα.

Με τα «Σκοτε να Μερόνυχτα» της κ. Σιφναίου, ο άναγνώστης εισέρχεται σ' ένα άλλο πνευματικό σχολόνι όχι λιγώτερο πλούσιο και όχι λιγώτερο ένδιαφέρον.

Στο Σαλόνι της Διηγηματογραφίας. Η κ. Σιφναίου—ή περίφημος και Μοναδική Νταϊζη—ή έφευρέτρια του γυναικεϊου χρονογραφήματος, που έσφυρηλάτησε δεσμούς άρρήκτους με το άβρο και πονεμένο κοινόν της από της ειδικής στήλης των ήμερησίων έφημεριδων ήδη καταπιάνεται μ' ένα άνώτερο και πολύ δυσχερέστερο είδος: Με το διήγημα.

Ο Μωπασσάν έλεγε:

«'Ολος ο κόσμος έχει γράψει ένα καλό διήγημα. 'Οποιος γράψει δύο, αυτός είναι διηγηματογράφος...»

Η κ. Σιφναίου δεν έγραψε δύο καλά διηγήματα, έγραψε περι τα είκοσι μικρά και μεγάλα, που είναι όλα μέν καλά, μερικά δε έξ αυτών ώραϊότατα. Η κ. Σιφναίου έχει το έμφυτο και θεϊο δώρο του «άνέτως άφηγησθαι» που άν δεν υπάρχη, δεν άποκτάται ποτέ! 'Επρωκίσθη από την προνομιούχον φύσιν της με τάλαντον. Τα διηγήματάτης είναι σχεδόν όλα στεραά κτίρια λόγου, με θεμέλιο θεματος, με τοιχώματα πλοκής και με

στέγην άπροόπτων φινάλε. Η συγγραφεύς γνωρίζει ν' άφήγηται πολύ ένδιαφέροντα πράγματα. Και ή άφήγησις της έχει χάριν, έχει ψυχολογίαν, άποβλέπει σ' ένα σκοπόν. Η πλοκή των διηγημάτων είναι τεχνική, αλλά συνάμα και άβίαστος, το διήγημα οδηγείται προς το τέρμα του με σίγουρο, πλην άόρατο χέρι μαέστρου. Γάργαρο κυλά το άφήγημα από το μολύβι της κ. Σιφναίου, ως ύδωρ πηγής και ή κρυσταλλίνη φράσις της άντηχεί σαν κελλάρυσμα στην άκοή του άναγνώστου. 'Αλλά τα διηγήματα αυτά έχουν κι' ένα άλλο άνεκτίμητο προσόν, υπό τας παρούσας ίδίως περιστάσεις.

Είναι πατριωτικά. Παρμένα όλα από τον έφιάλτη της Κατοχής, δείχνουν ό,τι έτράβηξαν οι 'Ελληνες από την όρδήν των Γόθων και συνεπώς δείχνουν ό,τι θα ύποστούν οι 'Ελληνες' άν (δω μη γένοι το...) έξορμήση έναντίον μας ή τρισχειροτέρα όρδή των Σλαύων...

Είναι λοιπόν και διττώς έπίκαιρος ή άνάγνωσις αυτού του κομψού, και τόσο καλογραμμένου βιβλίου.

Και τα δύο βιβλία που είχα την τιμή να περιγράψω είνε καθώς είδομεν, άξια της Τέχνης, άξια της λαμπρής φήμης των επίλεκτων κυριών, που τα έχασαν εις τα 'Ελληνικά Γράμματα. Και είμαι βέβαιος ότι θα εύρουν τιμητικήν θέσιν εις την βιβλιοθήκην κάθε άληθινής 'Ελληνοπούλας.



Ο ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

(Εις άλλην σελίδα μας μιλάη για τη γυναίκα)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ μέ τις Έλληνοπούλες στο Νοσοκο- μείο του «Ρίμινι».

(Συνέχεια από τη 2α σελίδα)

Τό ένστικτό τους τις οδηγεί ν' ανακαλύψουν πιδς είναι άπ' τά Γιάννενα, πιδς άπ' τή Κρήτη και πιδς τήν Πελοπόννησο ή τή Μακεδονία. Μετά άπό κάθε τέτοια ανακάλυψη φαντάζεσθε τή χαρά του τραυματία πού βρίσκει μιά συμπατριώτισσα. Ή κουβεντούλα τότε γίνεται στενότερη και ή σοκολάτα ή τά τσιγάρα θά είναι άσφαλώς πιό γλυκά άπ' τό χεράκι τής συμμιλιτριάς.



Ή άπό τήν επίσκεψη τής «Έλληνοπούλας» στο Νοσοκομείο του «Ρίμινι».

Ή επίσκεψις συνεχίζεται σ' άρκετούς θαλάμους του Νοσοκομείου. Μά τό γελοίο άπ' τά χείλη των πιό μικρών κοριτσιών άρχίζει νά σβύνει στο άντίκρουσμα κάποιου χωροφυλάκα πού χάσασε τό πόδι του στις μάχες του Όλύμπου, κάποιου στρατιώτη βαρεία τραυματισμένου στο λαιμό άπό άνανδρη κομμουνιστική ένέδρα στα Μακεδονικά σύνορα και τόσων άλλων ή-

ρών πού έδωσαν ψυχή και σώμα σε κείνο πού λέγεται ΕΛΛΑΔΑ.

Ήλληνοπούλες έμπρός! Θάρρος! Τά παιδιά χρειάζονται κουράγιο. Μά φαίνεται πώς και γώ κάνω λάθος! Τά παιδιά παρ' όλες τις θυσίες τους έχουν κουράγιο και για νά μάς δανείσουν ακόμα! Ό χωροφυλάκας πού χει χάσει τό πόδι του στον Όλυμπο μέ άπόλυτη ψυχική ήρεμία μάς λέει πώς θάδινε και τάλλο εύχαρίστως για τή Νίκη τής Έλλάδος μας και για τήν ήσυχία του τόπου!

Μά και τάλλα παιδιά έτσι σκέπτονται! Γνωρίζουν καλά γιατί θυσιάστηκαν και κανείς τους δε μετανοιώνει! Μισούν μονάχα τους έχθρους τής Πατρίδας μας και κείνους πού γίνονται άδελφοκτόνοι για νά έξυπηρετήσουν τους έχθρους μας.

Μετά άπό τήν επίσκεψη σ' άρκετούς θαλάμους όλες οι Έλληνοπούλες μετέβησαν στον κήπο του Νοσοκομείου μαζί μ' άρκετούς τραυματίες. Άπό μιά τάντα ξεπετάχτηκε και ή φωτογραφική μηχανή. Οι Έλληνοπούλες είχαν προβλέψει για όλα. Ήταν πραγματικά άριστοσυρηματικό τό θέαμα νά βλέπης όλα αυτά τά κορίτσια νά ποζάρουν τόσο φυσικά δίπλα άπ' τά λεβεντόπαιδα των Έλληνικών βουνών πού ή άγάπη τους για τή πατρίδα τους στέρησε τόσες χαρές τής ζωής.

Άργά έγκαταλείψαμε τό Νοσοκομείο του Ρίμινι άποχωριζόμενοι άπό ένα καινούργιο ζωντανό κεφάλαιο τής Έλληνικής Ιστορίας και τής θυσίας του Στρατού και τής Χωροφυλακής μας.

Πρέπει νά σημειωθή ότι ή άδελφή Αικατερίνη Μάλλα του προσωπικού του Νοσοκομείου πού προέρχεται κι' αυτή άπό τήν «Έλληνοπούλα», άξίζει πραγματικά συγχαρητήρια για ότι έκανε και κάνει εκεί μέσα.

Στήν επίσκεψη έλαβε μέρος ένα μόνο τμήμα τής ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ, άπό τά παρακάτω μέλη τής Οργανώσεως:

Ρένα Κλαδά, Καίτη Ίσμαήλου, Ρίτα Εύαγγελοπούλου, Παναγούλα Κοκκίνη, Δίς Λομπιάνκο, Βάσω Μητσοπούλου, Σοφία Κίτσου, Μελίνα Διαμαντάκη, κ. Μιχαλακούδου, Τζένη Θεοδώ-

ρου, Άναστασία Βλαχσοωτήρου, Φανή Παράσχου, Έλισά Μαυροπούλου, Κοσμάκου Μυροβολία, Κλεοπάτρα Μποζά, κ. Μαρία Σταυροπούλου, Βαρβάρα Μαυριδοπούλου, Ματούλα Άρπιλιά και Λαμπρινή Γραμματικό.

ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ
Στρατιώτης II Μεραρχίας

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΟΥ»,

(ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ—ΛΙΒΑΔΑ)

Τής Κας ΕΛΕΝΗΣ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

Ή κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου Λιβαδά, είναι ή έκλεκτή διανοουμένη, ή αισθηματική ποιήτρια, πού χρόνια τώρα μάς δίδει τήν τρυφερότητα και ξεχωρίζη τήν καρδιά της, σε διηγήματα και ποιήματα, σε αναγνώσματα παντός είδους, πού... μέ συναρπαστικές πινελιές μάς άπεικονίζει τή ζωή μέ όλες τις φάσεις της. Στις βιογραφίες διαπρεπών Έλληνιδων είναι άληθινά άφθαστη. Μάς δίνει στα μαργαριτάρια τή σκέψη της έξαυλωμένη σε φωτεινές άκτίνες, τή δίνει ζωγραφισμένη μέ συναρπαστικές πινελιές, παρμένες άπ' τήν άληθινή ζωή. Στα βιβλία της, όταν έξιστορεί τή ζωή των μεγάλων ήρωιδων, αναφέρει έπεισόδια τής ζωής τους—στατιστικές. Ή βιογραφικές σημειώσεις της είναι μαζεμένες εύλαβικά, μελετημένες, κατατοπισμένες μέ άξιοθαύμαστη έπιμέλεια...

Ή κ. Βαρβάρα Θεοδωροπούλου Λιβαδά, δέν είναι μονάχα βιογράφος και συγγραφέας, και ποιήτρια. Είναι τελεία κόρη, άρίστη σύζυγος, μά και γυναίκα έξοχη, στολισμένη μέ τις γυναικείες άρετές πού τήν κάνουν άληθινά σπουδαία άνθρωπίστρια. Στήν Άγγελική Πάλλη, —τό άριστούργημα της πού βραβεύθηκε άπ' τήν Άκαδημία Άθηνών, ή συγγραφέας περιέγραψε μέ άγάπη και θαυμασμό, τήν ύπέροχη Έλληνίδα, Άγγελική Πάλλη πού μέ τήν έμπειυσμένη πέννα της, ζωντάνεψε τήν έποχή της, συγγραφέας πού έκφράζει τόν άπεριόριστο θαυμασμό για τό έργο τής ήρωίδας της, τήν έξυψώνει, τις δίνει μία ξεχωριστή θέση στο άθάνατο βιβλίο τής Φυλής.

Στό τελευταίο της βιβλίο «Κωνσταντίνος Σισμάνογλου» πού έκυκλοφόρησε σε πολυτελή έκδοση, και είναι άφιερωμένο στις εύγενικές ψυχές των εύεργετών, ή Βαρβάρα Θεοδωροπούλου Λιβαδά ίστορεί τή ζωή του Έθνικού Εύεργέτου Κωνσταντίνου Σισμάνογλου, και πριν έκθειάση τό έργο του μιλά, για τους μεγάλους εύεργέτες πού «μέ τή θεληματική τους θυσία κτωρθώσανε σε μιά ώρισμένη περιοχή, νά χαμογελάση μέ άνακούφιση ή ψυχή τής πονεμένης κοινωνίας και νά γαληναίψη ή φουρτουνιασμένη συνειδησή τους». Μιλώντας για τους μεγάλους εύεργέτες ή συγγραφέας γράφει:

»Δέν τους άξίζει νά καταλάβουν τις σελίδες τους στην Ιστορία μας;

»Τή θέση τους στην καρδιά των γενικών πού εξακολουθητικά θ' άρχονται;

»Όλες αυτές ή φυσιογνωμίες πού ή μιά μέ τήν άλλη, όπου και νά βρέθηκαν, στόλισαν τό Έλληνικόν όνομα, δούλεψαν έτη, ώστε νά διεκδικούν τά πρωτεία ανάμεσα στις ξεχωρες φυσιογνωμίες των πολιτισμένων λαών».

Μέσα στη συγκινητική παράση των μεγάλων εύεργετών πού προσέφεραν τήν άγαθοεργία όχι σαν έλεημοσύνη, μά σα θείο λειτουργ-

γημα, σαν άνάγκη ψυχική, πού έχει συνυφανθή μέ τό είναι της, και έχει καταντήσει τό μοναχικό της ιδεώδες, τό ιδεώδες πού τό έχουν άνεβάσει συνειδητά στο ψυχικό τους βωμό, και τό καναν θρησκεία τους—, μέσα σ' αυτή τή συγκινητική χορεία των εύεργετών συγκαταλέγεται ό Κωνσταντίνος Σισμάνογλου.

Στις σελίδες του ώραίου αυτού βιβλίου, τής Κας Βαρβάρας Θεοδωροπούλου Λιβαδά, περνάει ή ένεννητάχρονη εύγενική Μορφή του Κωνσταντίνου Σισμάνογλου πού «πλούσια φέρνει τό σπέρμα τής άρετής», διαφαίνεται ή φωτεινή προσωπικότητα του δημιουργού, πού ένώ άρνείται νά δώση χίλιες δραχμές σε όποιον δέν του έμπνεύει έμπιστοσύνη προσφέρει χιλιάδες λίρες για τήν πραγμάτωση ένός σκοπού.

Ό Κωνσταντίνος Σισμάνογλου είναι δημιουργός του λαμπρού αυτού έργου του Σανατορίου πού είναι διαμάντι—άστέρι «πρώτου μεγέθους» ό Κωνσταντίνος Σισμάνογλου είναι άπλότητα. Ή μόνη του εύχαρίστηση ή χαρά και ή εύτυχία, είναι νά βλέπει τους άσθενείς του, νά φεύγουν θεραπευμένοι. Δέ ζητεί τίποτα άπό τόν Πανάγαθο Θεό—όπως λέει ό ίδιος— συχνά—παρά νά του διατηρήση τήν πνευματική και σωματική του άκμή έτσι, ως τήν εύλογημένη ώρα πού θά τόν καλέσει κοντά του ώστε ως τότε νά έκπληρεί τις άγιες έντολές του και νά μπορεί νά βοηθή συνειδητά τήν έπιστήμη.

Ή Κα Βαρβάρα Θεοδωροπούλου Λιβαδά, πού σε κινηματογραφική ταινία μέ έναλασσόμενες εικόνες μάς δείχνει όλη τή ζωή τής οικογενείας Σισμάνογλου, έξοίρει τή ζωή και τις άρετές του Κωνσταντίνου Σισμάνογλου, καθώς και όλη τήν Ιστορία του «Σισμάνογλελου σανατορίου».

Ή πολιτισμένη αυτή ταινία, χάρις στο μεγάλο Φιλάνθρωπο πού τήν χάρισε στην Ελλάδα—τό δημιουργικό πνεύμα των ήγετών τους, και τις άοκνες προσπάθειές τους—είναι άληθινό στολίδι τής Έλλάδος. Ή στοργική θαλπωρή του Σανατορίου, πού στεγνώνει του πονεμένου κι' άποδιωγμένου, τό πιό κρυφό του δάκρυ, σώζει τους άρρώστους άπ' τήν άπελπιστική άπόγνωση, τους δίνει τή χαρά και τήν αισιοδοξία πού έχουν όλότελα χάσει.

Ή Κα Βαρβάρα Θεοδωροπούλου Λιβαδά έδωσε και σ' αυτό της τό βιβλίο, όπως και στα άλλα της έργα, τό περίσσευμα τής καρδιάς της, —ζωντάνεψε μέ τήν πέννα της τό μεγάλο Φιλάνθρωπο, πού κατατάσσεται στη στρατιά των Έθνικών εύεργετών, στο Πάνθεο τής Έλληνικής Πατρίδος. Ή συγγραφέας έδωσε τό όλοκληρωμένο και άληθινό σχεδιάγραμμα του Έθνικού εύεργέτου.

Τής όφείλεται κάθε έπαινος,
ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ (Νταίζη)

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Της Κας ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Οχι δέν υπήρχε πιά άμφιβολία, παρά ότι ο Νάσης έστέκετο εκεί κρυφά, θέλων νά κρατήσει μυστική όπως δήποτε την παρουσία του άπ’ αυτήν. Παρατηρούσε τό σπίτι πού έκάθητο, χωρίς νά θέλη νά φανή άπ’ αυτήν. Γι’ αυτό την ώρα πού έχώρισαν, μέ διακριτικότητα μεγάλη, την έρώτησε πού κάθεται. “Ηθελε λοιπόν φαίνεται νά παρατηρήσει έξ άποστάσεως τό σπίτι της, κρυφά χωρίς νά φανή, γιατί βεβαίως δέν ήλθε άμέσως μαζί της, παρά άφού έχώρισε μέ την Μανιώ και εις ώραν πού δέν θά έφαντάζετο ότι ήτο ποτέ δυνατόν νά τόν αντίληφθῆ ή ίδια, γιατί έπειτα, άπό τόσες ώρες πού μετά τόν χωρισμόν τους είχαν παρέλθει δέν ήτο ποτέ δυνατόν νά περιμενε ο Νάσης την ένδεχομένην άπρόοπτον έκείνην έξοδόν της. “Αλλά γιατί άραγε δλ’ αυτά; Γιατί τό κρυφό αυτό παρακολούθημά του; Στη θέσι αυτή δέν μπορούσε νά δώση καμιά άπάντηση ή Μίρκα. “Αντιλαμβάνετο καλά ότι δέν ήτο ψύχραιμος και γιαυτό δέν άφινε καμιά σκέψη νά κυριαρχήση στό μυαλό της. Προσεπάθησε νά φαίνεται λιγώτερο άφηρημένη και κατώρθωσε στό διάστημα του φαγητού και της ώρες πού ήτο μέ τόν κύκλον τών οικείων της οικογενείας εις την όποιαν έμενε, νά κυριαρχήση τελείως του έαυτού της και νά άποδιώξη κάθε σκέψη της για τό Νάση, άπό τό περιβάλλον της.

“Όταν όμως ήλθε ή ώρα του ύπνου και ή Μίρκα, έμεινε μόνη στό δωμάτιό της, ήτο άδύνατον πλέον νά κυριαρχήση, ήσθάνετο τελείαν έξασθένειν της βουλήσεώς της. “Ενόμιζε ότι έτσι θά μπορούσε νά βρη μιá λογική λύσι και ν’ άπομακρύνη έστω και προσωρινώς τη σκέψη της άπό την πραγματικότητα. Δυστυχώς όμως μάταια, επί ώρες όλόκληρες έως ότου έφώτισε καλά επάλαισε άδίκως. Και τό μεγαλύτερο κακό ήτο πού ή λογική της αυτή τη φορά ήτο άπόλυτος σύμμαχος της καρδιάς της. “Ηθελε και αισθανόταν ευχαρίστησι ή καρδιά της νά πιστεύη ότι ο Νάσης έκαμε δ, τι έκαμε γιατί και κείνος έννοιωσε ένδιαφέρον γι’ αυτήν και ή στάσις του ή άρχική και τό τωρινόν τελευταίο διάβημά του, νά έλθη έξω άπό τό σπίτι της, ήσαν δλα άπό ένδιαφέρον γι’ αυτήν, μά και ή λογική της, όσο ψύχραιμα κι’ άν έξήταζε τά πράγματα, τό ίδιο έλεγε. “Οχι, ή στάσις του Νάση, δέν μπορεί είναι άδύνατον νά μην εκλινε μέσα της ένδιαφέρον. “Ετσι κουρασμένη και νικημένη μόνον μετά τας πέντε τό πρωί την πήρε ο ύπνος και έξύπνησε στάς όκτώ, όταν ή οικοδέσποινα της άνήσυχη έμπηκε στό δωμάτιό της νά ιδῆ τί συμβαίνει, γιατί έσυνήθιζε ή Μίρκα νά σηκώνεται πρώτη άπ’ όλους πάντοτε. Στο λίγο δέ έκείνο διάστημα πού κοιμήθηκε, ξαναείδε ζωντανά στον ύπνο της ή Μίρκα όλη τη σκηνή τών τριών τους, αυτής του Νάση και της Μανιώς, όπως ακριβώς είχε συμβῆ και ή φωνή της οικοδεσποίνης στη φαντασία της, της έφάνη σαν φωνή της Μανιώς. Τότε άφού έξύπνησε και ηύχαιρίστηκε την οικοδέσποινα της για τό ένδιαφέρον της νά την ξυπνήσει και της εύρηκε μιá πρόχειρη δικαιολογία ότι έδιάβασε λίγο περισσότερο τό βράδυ και γιαυτό άργησε νά κοιμηθῆ, σηκώθηκε άμέσως!

Τώρα όμως ή τελευταία έντύπωσις της Μανιώς στό όνειρό της μετεβλήθη εις έρινύν και την κατεδίωκε.

(Συνέχεια εις τό προσεχές)

‘Από τή Δράση του ΕΔΕΣ

Του κ. ΜΥΡΙΔΑΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

23)2—6—43.—Οι ‘Εαμίται εκτόπησαν φυλάκιον ‘Εθνικωνόμαδων εις ‘ΑνωΡάχηΠρεβέζης. Κατόπιντούτου τά τμήματα ένεπλάκησαν εις άγώνα μέχρι της 26—6—44 καθ’ ήν έξεκαθάρισαν την Περιοχήν Πρεβέζης συμφώνως μέ τό σύμφωνον της Πλάκας.

27—6—44.—Οι Γερμανοί επετέθησαν εις Ζάλογγο, έναντίον τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων. (Τάγμα Γαλάνη). Κατάληψις της Ποραμυθιάς παρά τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων.

29)30—6—44.—‘Εαμίται επετέθησαν έναντίον ‘Εθνικων ‘Ομάδων εις Γλυκό Θεσπρωτίας (Τμήματα Φώτου Κίτσου και Μαυροσκότη).

30—6—44.—‘Εαμοτσάμηδες επετέθησαν έναντίον ‘Εθνικων ‘Ομάδων εις Κεφαλόβρυσον Παραμυθιάς. Περιήλθον εις χείρας τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων τά πρώτα λάφυρα, αυτοκίνητα και πυροβόλα.

5)10—7—44.—‘Επικειμένων τών συμμαχικων έπιχειρήσεων εις την Νορμανδιάν δια τό δεύτερον Μέτωπον, τό Στρατηγειόν Μέσης ‘Ανατολής ζητεί άπό τόν Ζέρβα όπως έπιτεθει και καταλάβη την δην πρὸς την δην ‘Ιουλίου τας όχυρωμένας θέσεις τών Γερμανων στα χωριά βορειώς της Πρεβέζης: 1) Καστρουκιά, 2) ‘Αρχάγγελο, 3) Συνώπη, 4) Σαμψοθιντα, 5) Στεφάνη (Κατζά), Φιλιπιάδα. Κατόπιν τούτου την 1.30’ της 6—7—44 άπασαι αι τοποθεσίαι αυτά καταλαμβάνονται υπό τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων και επί προσθέτως άπεκόπη ή όδική συγκοινωνία μέ τά ‘Ιωάννινα. ‘Ο άγών συνεχίζεται μέχρι της 9 του μηνός έντατικός.

10—7—44.—Οι Γερμανοί επετέθησαν έναντίον τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων ‘Ανατολικής Μενίκας εις Βλαχώρι (VIII Μερραρχία 10ον Συν|μα) ένδ ταυτοχρόνως οι Τσάμηδες έπιτίθενται έναντίον τμημάτων της X Μερραρχίας τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων. Οι Γερμανοί εις Φιλιπιάδα εις τομέα Μερραρχίας IX κάνουν τοπικόν άγώνα μέ πυροβολικόν.

11—7—44.—1) Οι Γερμανοί μάλιστα πνεόντες επετέθησαν έναντίον τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων εις τά χωριά Πεστά εις Λαγάτορα (III Μερραρχία Σύν|μα Ξηροβουνίου οΐτινες και άπωθήθησαν παρά τό πολυάριθμον πυρ|κον πού είχαν χρησιμοποιήσει.

2) Εις τόν τομέα XI Μερραρχίας τοπικός άγών.

3) Εις τόν τομέα της X Μερραρχίας αι μάχαι συνεχίζονται μέ τούς Τσάμηδες καθ’ ός έτραυματίσθη εις ‘Αγγλος σύνδεσμος.

21—7—44.—‘Εαμίται επετέθησαν έναντίον τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων εις Φιλιάτες (VIII Μερραρχία 10ον Σύνταγμα) οΐτινες άπωθήθησαν.

1—8—44.—Και πάλιν οι ‘Εαμίται επετέθησαν έναντίον τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων εις τό χωριό Καλαρότες τούς όποιους και κατέλαβον λόγω ώργανωμένης έπιθέσεως και άπηχολημένων τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων μέ σχεδιασμένας έπιχειρήσεις έναντίον τών Γερμανων.

4—8—44.—Γερμανοί και Τσάμηδες έπιτίθενται έναντίον τών ‘Εθνικων ‘Ομάδων εις τόν τομέα της X Μερραρχίας και άπωθούνται (Θεσπρωτία).

5—8—44.—Αι ‘Εθνικαι ‘Ομάδες έπιτίθενται και καταλαμβάνουν τούς Καλαρότες ένδ συγχρόνως ή VIII Μερραρχία κτυπά τούς Γερμανούς επί της όδοϋ ‘Ηγουμενίτης-‘Ιωαννίνων (Βροσύνα-Βλαχώρι).

(Συνέχεια εις τό επόμενον).

Τό Κρατικό ‘Ιδρυμα πού στεγάζει κομμουνίστριες

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΡΑΣΙΣ

Πριν άπ’ τόν πόλεμο τό ύπουργείο Προνοίας δημιούργησε μέ την βοήθεια της κ. Λ. Μεταξά ένα οικοτροφείο για τά κορίτσια πού έχονται άπό τις επαρχίες της ‘Ελλάδος για νά σπουδάσουν. Στην όδο Καπλανων κοντά στο Πανεπιστήμιο εγκαταστάθηκε ο «Οίκος Φοιτηρίας» μέ θέσεις για 80—100 φοιτήτριες. Τό «σπίτι», όπως τό λένε τά κορίτσια πού στεγάστηκαν εκεί κατά καιρούς, βοήθησε έξαιρετικά και άποτελεσε τη στοργική στέγη τών φοιτητριων πού είχαν άφιση τις οικογενειακές έστιες για νά μορφωθούν.

Πέρασε καλές ήμέρες όπως και ήμέρες άσχημες τό φοιτητικό οικοτροφείο. Μετά τόν πόλεμο κατά τη διάρκεια της Κατοχής ο «Οίκος» έπεσε στα χέρια του Κ.Κ.Ε. τό όποιο είχε κάθε συμφέρον νά δηλητηριάσει τις αυριανές ‘Ελληνίδες επιστήμονες, τις μέλλουσες ‘Ελληνίδες μητέρες. Μέ σατανικότητα τοποθετήθηκε στη διεύθυνση του Οίκου μιá γνωστή «άριστερή» διευθύντρια—ή κ. Καραγκούνη—πού φρόντισε νά «οργανώσει» όλόκληρο τό σπίτι ώστε νά τό βροη ή άπελευθέρωση Παράρτημα του ΕΑΜ.

Ευτυχώς έπειτα από άλληπάλληλα διαβήματα οι μεταδεκεμβριανές Κυβερνήσεις απήλλαξαν την κυρία αυτή τών καθηκόντων της διευθυντριας και έτοποθέτησαν καινούριο συμβούλιο. “Αν άλλαξε όμως ή διεύθυνση του οικοτροφείου δέν άλλαξε ή σύνθεση τών φοιτητριων—οικοτρόφων. Μεταξύν τών φιλοξενουμένων υπερίσχυε και έξακολοθεϊ νά πλεονάζη τό άριστερό στοιχείο, πού δέν άσχολεϊται άπλά μέ τά φοιτητικά του καθήκοντα, αλλά επεκτείνει τη δράση του και σε όσα ή «γραμμή» του κόμματος διατάσσει. Οι «δημοκρατικές» φοιτήτριες εργάζονται μ’ όλη τους την ψυχή και δέν έννοούν νά συνετισθούν. “Η καθοδήγηση συνεχίζεται υπό την άρχηγία της Χαρίκλειας Σαββίδου πού μετά τη συμμετοχή της στο Δεκέμβρη δέν έννοεί και τώρα νά σταματήσει τούς έράνους για . . . φιλανθρωπικούς σκοπούς. Δεύτερο νόμμερο είναι ή Μιχαηλίδου ‘Ελένη. Γι’ αυτήν—πού είναι και υπάλληλος στο ύπουργείο Δημοσίας Τάξεως—πληροφορούμεθα ότι υπάρχει ειδικός φάκελλος. “Η έπιμελητεία του ‘Αντάστη στον Οίκο άντεπροσωπεύετο άπ’ την Μαρία Μαργαρίτου πού έπερνε τό συστάσιο τών κοριτσιων για νά τό μοιράσει στα «παιδιά» πού πολεμούσαν «ένάντια στους . . . Σκόμπυδες». “Αρχηγίνα στις κατασκηνοσεις τών φοιτητριων είναι ή Μίνα Ζαχαρίου πού δρα άκόμη στον οίκο και στο Πανεπιστήμιο. “Η Πολάκη ‘Ελένη είχε συλληφθῆ συντροφιά μέ έλασίτες. “Η ‘Ασπροπούλου και ή Τουρλάκη είχαν άνέβη στο βουνό μαζί μέ τούς «ηρωϊκούς» αγωνιστές.

Μά ο κατάλογος δέν τελειώνει εδώ. “Αν θέλετε όρίστε κι’ ή συνέχεια: Βαρζάκου, ‘Αναστασιου, ‘Ανδρεοπούλου, Καμπανιδου, Βλάχου, Χάλαρη, Κωντατζή, Πετραδάκη, ‘Ιγνατιάδου, Πατσούρη, Κρητι-

κού, Καλλιωντζή, Κατσαρίδου, ‘Ιωαννιδου, Παπαδοπούλου, Μεντζέλου, Χατζηδάκη, Βιοβίλη, Ζησιάδου, ‘Αντωνάκη κ.λ.π.

* *

Πολλές άπ’ αυτές έχουν γονείς εθνικόφρονες πού δέν γνωρίζουν τη διαγωγή τών κοριτσιων τους πού



•••••

“Ομιλος ‘Ελληνιδων σπουδαστριων του «Οίκου Φοιτηρίας».

•••••

σπουδάζουν. “Αλλες έχουν δημιουργήσει σχέσεις μέ εθνικόφρονες και μέ αξιωματικούς πού, πιθανόν, ν’ άποτελούν άπλή «εργασία» τών οργανωμένων κοριτσιων για νά «ψωνίζουν» πληροφορίες άπ’ αυτές πού χρησιμοποιούν οι άνθέλληνες για νά διαβάλουν τη χώρα μας. Κι’ όλα αυτά υπό την σκέπη ενός ιδρύματος τό όποιο συντηρεί τό ‘Ελληνικόν Κράτος. “Εδώ όμως πρέπει νά αναζητηθούν και ευθύναι.

Θά έλθουν οι γονείς πού έστειλαν τά κορίτσια τους νά σπουδάσουν για νά πληροφορηθούν «πώς» έδηλητηριάστηκαν τά ελληνικά νειάτα πού εμπιστεύθηκαν αυτοί σ’ ένα Κρατικό ‘Ιδρυμα. Θά έλθη αυτός ο ίδιος ο ‘Ελληνικός Λαός για νά μάθη πώς υποθάπονται και σιζίζονται και τούς εξασφαλίζεται περιποίησης αυτοί πού ανατρέφουν τό κρατικό οικοδόμημα. Θά έλθουν άκόμη οι πραγματικές ‘Ελληνοπούλες φοιτήτριες τών όποιων αι αίτησεις για είσοδο στο οικοτροφείο εκκρεμοούν στο χρονόντούλαπο και θά ζητήσουν νά γνωρίσουν γιατί γι’ αυτές δέν υπάρχει ένα κρεβάτι όταν στο οίκημα παραμένουν κομμουνίστριες ή «φοιτήτριες» πού άπό καιρό δέν είναι φοιτήτριες. “Ενα σωρό έρωτηματικά γεννιούνται. “Αλλά σ’ αυτά θά άπαντήσουμε έμεις και έλπίζουμε και οι άρμόδιοι, στο προσεχές,

ΦΩΚΙΩΝ ΓΡΑΙΚΟΣ

Η Γυναίκα κι' η ζωή

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Είναι βέβαιο πως θα την έχετε γνωρίσει. Πρόκειται για τη γυναίκα που έχει παραδεχθεί πως η ζωή της είναι σωστό μαρτύριο.

Ακούστε την :

—Είμαι τρομερό! Κάθε πρωί επαναλαμβάνω στον εαυτό μου την ίδια ερώτηση: πώς θα περάσει η μέρα; Δεν βρίσκω σε τίποτα ενδιαφέρον και τίποτα δεν μπορεί να μου γεμίσει τις δώδεκα δλόκληρες ώρες που βλέπω με φρίκη κάθε πρωί να ξανοίγονται μπροστά μου. Το μεσημέρι είμαι ένθουσιασμένη που με τη φασαρία του φαγητού θα ξεχαστώ για λίγο. Η μεγάλη μου όμως χαρά είναι το βράδυ. Τότε νομίζω πως μαζί με την ημέρα ένα βάρος έφυγε από πάνω μου. Για πές μου τώρα εσύ, γιατί δεν έρχονται κανένα απόγευμα να φλυαρήσωμε και να περάσει λίγο η ώρα; Θα μου πής πάλι πως δεν έχεις καιρό;

Τί να της απαντήσει κανείς; Πώς να της δώσει να καταλάβει πως δεν μένει διόλου καιρός για φλυαρίες σε κάθε γυναίκα που έχει γεμίσει τη ζωή της με ένα σκοπό. Ένα σκοπό δημοφιλές, που να της δίνει όλες τις δυνατότητες να του αφιερώσει τις ώρες της. Ένα σκοπό ωφέλιμο όχι μόνο—θάλεγα καθόλου—γι' αυτήν, αλλά για τους άλλους, τους λίγους ή τους πολλούς ανάλογα με τις φυσικές ικανότητές της. Μά, περισσότερο απ' όλα ένα σκοπό που να τον πιστεύει.

Τότε μόνον η μέρα της περνά τελείως άπραγη. Το πρωί όταν ξυπνά είναι γεμάτη αισιοδοξία. Έχει να κάνει ήλιους δουλιές, να πραγματοποιήσει ένα ελάχιστο μέρος του σκοπού της, που κάθε μέρα παίρνει ωραιότερη και πιο καθωρισμένη μορφή. Το ότι πρόλαβε κάτι, το ότι έπρονοήσε κάτι, το ότι διώρθωσε, κατηύθυνε, προετοίμασε κάτι, όλα αυτά είναι μικρά πολύχρωμα πετραδάκια, με τα οποία θα γίνη σιγά-σιγά το θαυμάσιο μωσαϊκό της ζωής της. Η προσμονή, το ενδιαφέρον, η περιέργεια για το αποτέλεσμα της καθημερινής προσπάθειάς της, άρκουν για να ξεκινά ανάλαφρη και να ασχοληθεί, όλη χαρά, με ό,τι έχει αγαπήσει, ιδέα ή επάγγελμα, σύζυγο ή παιδί.

Κι' όταν, μαζί με τη νύχτα, άπλωθι κυρίαρχη μέσα της η κούραση, είναι τόσο ευτυχισμένη! Αυτό που αισθάνεται δεν μπορεί να ονομασθι κούραση, λέγεται ψυχαγωγία—με την παλιά σημασία της λέξεως. Αιτός ο κάματος είναι η άγωγη της ψυχής της που βρίσκει ανακούφιση και αυτοτόνωσι.

Έκεινη τη βραδυνη ώρα της αυτοσυγκεντρώσεως, το κάθε τι αποκτά ιδιαίτερη, δική του, σημασία, πολύ διάφορη απ' ό,τι φαίνεται. Έκεινη τη βραδυ-

Οι Άστέρες γράφουν...

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΓΑΛΗΝΗ

Το ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Κάθε γυναίκα που θέλει ειλικρινά να παρατείνι σε όλη της τη ζωή το μήνα του μέλιτος, πρέπει, πρώτ' απ' όλα, να δεχθι τον σύζυγο της «όπως είναι, κι' όχι όπως θα τον ήθελε να είναι».

Κανένας γάμος δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος αν δεν έχουν υπ' όψει τους και τα δύο μέρη αυτόν τον κανόνα. Αν ο άνδρας κι' η γυναίκα ξέρουν να είναι έπιεικεις ο ένας απέναντι του άλλου, αν ανέχονται τα ελαττώματα και τις συνήθειές τους, αν καταλάβουν ότι τα μικροπράγματα δεν έχουν σημασία, τότε θα μπορέσουν να γίνουν ευτυχισμένοι και να διατηρήσουν την ευτυχία τους.

Μιά γυναίκα πρέπει να ξέρη αρκετά από κουζίνα και νοικοκυριό για να είναι τέλεια νοικοκυρά στο σπίτι της. Δεν πρέπει να ασχοληθεί αποκλειστικά με τις τουαλέτες και την κοσμική κίνησι. Ένας άνδρας που γυρίζει κουρασμένος από τη δουλειά του δεν θέλει πάντα να βρσικη στο σπίτι του ένα πλήθος φλυάρων κι' άργοςχόλων ανθρώπων.

Αφού η γυναίκα έχει ελεύθερη όλη την ημέρα της—μιλώ για τις γυναίκες που δεν εργάζονται—ο άνδρας πρέπει ν' αποφασίσει ποιά θα περάσουν το βράδυ. Η γυναίκα δεν πρέπει να έπιμένη να βγουν έξω, ούτε και να στέλη προσκλήσεις χωρίς να τον ρωτά.

Δεν μ' άρεσουν οι γυναίκες που σαν τα πουλιά φλυαρούν και πηδούν όλη την ώρα, ούτε πάλι κι' εκείνες που εκθέτουν σε κάθε ευκαιρία τις γνώσεις τους.

Η ιδεώδης γυναίκα είναι αυτή που ξέρει να είναι φυσική και πρό παντός, γυναίκα. Αυτή που είναι άκόμη και σοβαρή. Τίποτα δεν καταστρέφει ασφαλέστερα τον έρωτα απ' την ελαφρότητα και την έλλειψη έμπιστοσύνης.

Μ' άρεσει η γυναίκα που καταλαβαίνει, ότι κάνουν γι' αυτήν, που έχει αρκετό χιούμορ και που δεν γκρινιάζει ποτέ.

Η συνήθεια που έχουν οι γυναίκες να γκρινιάζουν μου φαίνεται ότι είναι ένας απ' τους πιο σοβαρούς έχθρους της οικογενειακής ευτυχίας και πολλά διαζύγια δεν έχουν σοβαρότερους λόγους απ' αυτόν.

Προτιμώ το άπλο σπόρ ντύσιμο από κάθε πολύπλοκη τουαλέτα και ένα ελαφρό μακιγιάρισμα μ' ένα λεπτό άρωμα άνθων.

Γενικά, η ιδεώδης σύζυγος για μένα είναι αυτή που στη χαρά όπως και στη λύπη, στις δύσκολες στιγμές όπως και στις ευτυχισμένες, ξέρει να είναι μια καλή φίλη και σύντροφος.

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ



νη ώρα σκέπτεται και τη φίλη που πλήττει και ο οίκτος της είναι βαθύς, όχι για τίποτε άλλο, παρά γιατί χάνει τόσες πολύτιμες στιγμές, ώρες, μέρες, γιατί χάνει τη ζωή της δλόκληρη άναμεσα στις τουαλέτες, στα κουρέια και στα κουτσουμπολιά.

Πώς μπορεί να της γεμίσει το άμυαλο κεφάλι και να την πείσει πως πράγματι «δεν έχει καιρό»;

ΡΙΚΑ

ΘΕΑΤΡΟ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ. Λυρική Σκηνή. Άνάμεσα στα καλοαναθεωρημένα και τα αρκετά μελετημένα της Λυρικής, έκείνα για τα οποία τη συγχαίρουμε ιδιαίτέρως είναι τα χοροδράματα των έλλοκτων Έλλήνων μουσουργών Μ. Καλομοίρη και Γ. Σκλάβου.

Ο «Θάνατος της Αντρείωμένης» έχει τη ρίζα της έμπνευσής της στην ήρωική αυτοθυσία των Έλλήνων για τα ιδανικά της Λευτεριάς τους κι' απ' την περιγραφή τους την αλύγιστη απέναντι στον εκάστοτε κατακτητή. Σε λαϊκό μοτίβο ο σοφός συνθέτης πλέκει την αληθινά έμπνευσμένη του δημιουργία κάνοντας αρχή απ' το χορό του Ζαλόγγου και κλεινώντας τον κύκλο της σκέψης του με την άθνατη Ηπειρωτική έποποιία. Στο έργο του αυτό ο Ακαδημαϊκός Μ. Καλομοίρης θαυμάσια δίνει τη θυσία της «Αντρείωμένης», που γίνεται το λάβαρο της Λευτεριάς της Ελλάδας.

Ο Άστέρας. Η σ' αφωνητική αυτή εικόνα στηρίχτηκε από τον λαμπρό μας Μουσουργό Γ. Σκλάβο, άπανη στους θαυμάσιους στίχους του Δημοτικού τραγουδιού «Ένας Άστέρας έβ άβανει...», που μάγεψε ξένους ποιητές, λογοτέχνες και ιστορικούς. Το έργο αυτό είναι πάντα έπικαιρο για την Ελλάδα και περισσότερο για τον τελευταίο μα άγωνά κατά το άζωνα, που άπέδειξαν τα παιδιά της πως πάντα το ίδιο πολέμουν τον έχθρο της και η θυσία τους γι' αυτήν δεν είναι έπισηδίο, μα άξίωμα, σύμβολο της ζωής τους, όπως και της κλερτουριάς ο «Άστέρας».

Και τα δυό αυτά έμπνευσμένα έργα έδωσαν την πηγαία καλλιτεχνική χορδή του δημιουργού Άγγ. Γριμάνη που τα πρόσφερε σε αληθινά έμπνευσμένα χοροδράματα.

Έθνικό Θέατρο. Δεν είχα την ευτυχία να δω τη Βαυλωνία του Βυζαντίου σαν είχε ανέβασθι από τον άξέχαστο Φ. Πολίτη, γιατί έλειπα έξω, γι' αυτό δεν μπορώ να κάμω καμιά σύγκριση. Πάντα η Βαυλωνία, αν και είναι πολύ άτελής σε περιεχόμενο και άφάνταστα καθυστερημένη σε τεχνική, η πρώτη της πράξη συγκρατή αρκετά το θεατή με την εξαιρετική απεικόνιση και το ζωντανισμό των ήθογραφιών και του λαϊκού γλεντιού. Έκεινο που δεν καταρωθήθηκε άπόλυτα, είναι να δοθούν οι τύποι, ο Ανατολίτης, ο Κρητικός, ο Χιώτης κ.τ.λ. Φευγαλέα η εικόνα τους. Άκόμα με την εμφάνισή του ο δυστυχής Λογίστατος θιμίζει Σάββακ. Γιατί; Πάντως το έργο ανέθηκε με πολλή φροντισμένη κομψότητα, με άπειρη χάρη και περισσή ευγένεια.

Άξιο συγχαρητηρίων έπίσης είναι το «Έθνικό», που θυμάται πως υπάρχουν και πως όηρξαν Έλληνες τροφωδείς της Σκηνής, έστω και αν τ' άνεβαζόμενα δεν είναι τα καλλίτερα.

Θέατρο Τέχνης. Ο αληθινός καλλιτέχνης κ. Κούν με τη διδασκαλία του έργου του Ο Νήλ «Πόθοι κάτω από τις Λευκες» μάς το πρόσφερε, σαν κάτι καινούριο, αν και τόσο γνωστό στο Άθηναικό Κοινό από τα προηγούμενα ανέβασματά του. Νομίζω όμως, πως μετά το εξαιρετικό ανέβασμα της «Αντιγόνης» δεν ήταν το έπιδεδειγμένο έργο για να κρατήσει την έπιτυχία στο αυτό έπίπεδο. Έπειτα το έργο αυτό και γνωστό είναι, κι' ακόμα όχι από τα αντιπροσωπεύοντα το μεγάλο δημιουργό. Έκεινο όμως που είναι άξιοθαύμαστο είναι ο σοφός χωρισμός του χώρου. Ο κ. Στεφανέλης δείχνεται εκτός από καλό καλλιτέχνη και θαυμάσιος οικονομολόγος. Άτυχώς ο χώρος δε μάς έπιτρέπει να επεκταθούμε.

ΜΟΥΣΙΚΗ Ένα από τα σπουδαιότερα γεγονότα τα μουσικά έφέτος, όηρξεν ο έορτασμός των τριάντα χρόνων της καλλιτεχνικής ζωής του ρωμαλαίου και εθνικού Τραγουδιστή Έλληνι. Οδ. Λάππα Άκαδημία, Λυρική Σκηνή, Ορχήστρα και ό,τι καλλίτερο πνευματικό και καλλιτεχνικό διαθέτει η πατρίδα μας, συναντήθηκε μέσα στα Όλύμπια για να συνεορτάσει με τον κοσμοαγάπητο Τροβαδούρο μας.

Η Συμφωνική. Με τη συναυλία της ή Κρατική Ορχήστρα μάς χάρισε συναρπαστικές στιγμές με την άξιόλογη έρμηνεία της «Συμφωνίας του Διός» του Μότσαρτ. Μ' αυτήν ο προσφιλής Μάστρος Γ. Λυκούδης άπέδειξε γι' άλλη μια

φορά ότι είναι ο καλλίτερός μας έρμηνευτής του άθάνατου Μουσουργού. Έκεινο όμως που με κάνει να εξανίσταμαι έναντίον του και να τον καθιστώ όπόλογο της κακοκεφιάς μου—νομίζω και των άλλων αισθητικών—είναι, γιατί δέχτηκε να παραμελήσει το όρατο του πρόγραμμα με τη «Σερενάτα γ' ά «Έγχορδα» του Κέννεμπεργκ που της έλειπε δλότελα ή όμορφιά της Τέχνης και ή πνοή της δημιουργίας. Άλήθεια, δεν είχε τίποτε άλλο καλλίτερο, καλά ο Κέννεμπεργκ, αλλά ή Σουηδία να μάς σταλή ν' ακούσουμε; Θεός φυλάξη. Γιατί μάς πήραν! Τότε ως τους σταίλουμε έμεις συνθέσεις δικών μας για να ακούσουν και να μάθουν τί έστι Μουσική δημιουργία. Η εισαγωγή στον «Προμηθέα» καλή, μόνο που δώθηκε πολύ γοργή.

Το κορύφωμα της έπιτυχίας της Συναυλίας ήταν ή έρμηνεία του άξιόλογου έργου του έμπνευσμένου μας Μουσουργού και Μάστρου Άντιοχου Έυαγγελάτου. Τί κρίμα που δεν ήταν ο καύμιμος ο Κέννεμπεργκ να το άκούσει! Θετικά θα έσχιζε τη «Σερενάτα του» και μ' αυτήν και όλη την παρφομια παραγωγή του. Κρίμα... Με τη «Λυγρή και Χάρος» ο συνθέτης χάρισε στο ρεπερτόριο της Έλληνικής προσφοράς στο Οικόδομημα της Τέχνης, ένα ωραιότατο διαμαντάκι. Η όμορφιά και ο πηγαιός παλμός της «Λυγρής» του Μουσουργού με την καλή έκτέλεση της Ορχήστρας και την έρμηνεία τη στοργική από τη γεμάτη θερμν και γλυκύτητα φωνής της κ. Δαμασιώτη έθουσίασαν δικαίως το φιλόμουσον Άθηναικό Κοινό έτσι, που άνάγκασε δημιουργό και Έρμηνευτή, να παρουσιασθούν επανειλημμένως στη Σκηνή.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Τίλλας Μπαλή: «Λυγρά Σήματα». Με τον Άρχαιόπρεπο και όπολητικό αυτό τίτλο μάς παρουσίασε η ποιήτρια Τ. Μπαλή τη νέα της έργαία σ' ένα τόμο φροντισμένο, καλλιτεχνικό. Γενικά για το έργο της Τ. Μπαλή έχουμε άσχοληθι σε μια μελέτη μας, που δε θ' άργήσει να δη έλπίσουμε το φως «Σταθοπούλου—Μελισσανθή—Μπαλή» ή κάθε μια απ' αυτές αντιπροσωπεύη το δικό της κόσμο και μια ιδιαίτερη άκτινα στην Τέχνη. Η Μπαλή άπιαστη, μυστηριακή στη διατύπωση της ποιητικής της σκέψης... Στους εγγενικούς της στίχους προσπάθη να δώη σάρκα και όστά στα όραματά της αλλά και ή ίδια συχνά δεν κατορθώνη να τα συλλάβη. Τόσο αϊθέρα είναι. Άπ' την αρχή ως το τέλος το λεπτότατο έργο της είναι το ίδιο. Δεν έννοώ στο χωρισμό που δίνει ή ίδια σε κεφάλαια στα «Λυγρά Σήματα» αλλά σε όδες της τις Συλλογές τις γεμάτες μυστικοπάθεια, ευσαιθησία, ευγένεια ή πνοή της παντού άπόμεινε παρθένα. Σεχωρίζουμε «τους Φθινοπωρινούς δρίζοντες», που αν και είναι γραμμένοι σε στίχους γεμάτους μεταρσίωση, όμως ή σκέψη έξοχως το θολό πέπλο και ξεπέρασε στο φως της αλήθειας.

Σίφη Κόλια. «Ο Ρώμος Φιλόρας». Περίεργο. Μόλις αποδιάβασα το βιβλιάράκι για τον άξέχαστο Φιλόρα, άντις ή σκέψη μου να σταθι στη μορφή Έκεινου, που και σιόν παραδαρμό του πρόσφερε τόσα στην Ποίηση, μια άλλη πέρινη για—μια στιγμή—τη θέση της. Η μορφή ενός δεκατετράχρονου άγοριού που με αυτοπεποίθηση που διάβαζε κάτι δικά του ποιήματα έδω και 8—10 χρόνια. Χαρούμενη κρατώ τον Φιλόρα σου, γιατί μ' αυτόν έπισηραγίζεις την προφητεία μου, πως μέσα σου φωληάζη πηγαία ή λογοτεχνική πνοή... Λαμπράδα άκούμητη ή πραγματεία αυτή στη μνήμη του άξιόλογου Ποιητή που κοντεύει να τον παραούρη στην άνυπαρξία ή στην των τελευταίων Έθνικών γεγονότων. Η μελέτη αυτή ως γίνη άφορμή όχι μόνο για το στήσιμο της μορφής Του στο μαρμαρίνο θάβρο, μα και στο άκλόνητο της Τέχνης, που δικαιοματικά του άνήκει. Άκόμα έλπίζω πως και Σο θα θελήσει να συντελέσει σ' αυτό με μια πιο πλατειά και πλούσια σε περιεχόμενο έργαία, που θα περιέχει τα άπαντά του και μάλιστα την έργαία του στο Δαφνί, που είναι και ή καλλίτερη του.

Βαρθάρα Θεοδωροπούλου—Λιβράδα

